

ՀԱՅԲԵՆԱԿԱՆՔ

ԼԻՐԻԿԱԿԱՆ

Սիրում եմ ես քեզ, իմ մեծ Հայրենիք,
 Քո պարզ բնութեան խոստումն ոգին,
 Գարնան ջրերիդ բափր մոլեգին,
 Որ բողած հեռում լեռները վերձիգ
 Ներքեւ եմ յորդում վազում ահաւոր,
 Կանչով, կարկաչով լցնում շուրջ բոլոր:

Դու մօտ ես հոգուս եւ խաղաղ ժամին՝
 Քո ծաղիկների սօսափով մեղմիկ,
 Նրբ կռունկների երամը փոքրիկ,
 Քո ջինջ, զովաւունջ վաղ այգաբացին
 Մեզ մօտ դառնալով հեռուից արեւող,
 Գարուն է բերում դառններից նիրհող:

Բայց քեզ առաւել սիրում եմ այն ժամ,
 Նրբ սեղծարար ձեռքով քո սրդու
 Սանձում ես վայրի ջրերը յորդուն
 Եւ սերմնացանի ձեռքով սփնաջան
 Կանաչ ես հիւսում վարսերիդ քել-քել
 Ու ոսկով զուգում քո կուրծքը ջահել,

Սիրում եմ ես քեզ այն ժամ առաւել...

ՀՈՒՓՍԻՄԷ ՊՕՂՈՍԵԱՆ

☆☆

Ինչ որ երգեցիք պղնձեայ փողով,
 Եւ զմուխս սարից արեգեղբայրի,
 Դուք քննութիւնը բաժնիք գողով,
 Եւ լացի վիշտը սիրուց ցանչուածի:

Դուք շեփոռում եք սրափսորը դեռ,
 Եւ սիրեն եմ կարգում սրափսորիսի,
 Ձեր երգը՝ պողպատ, իմը՝ սիրս ու սեր, —
 Ու... միքէ արժին ժանգը կը նստի...
 Զեր երգը երկաթ, բայց սիրեն է անվերջ
 Զարբնեցնելու մարդը մարդու մէջ:

ՅՈՎՀ. ՇԻՐԱԶ